

Από: Ν.Τζ. nj239@hotmail.com

Προς: Μιλώντας Επιβιώνετε

survivorsstories@speakoutandsurvive.org.uk

Θέμα: Αυτή δεν είναι η ιστορία μου

Ημερομηνία: Δευτέρα 18 Μαΐου 2003, 13:28:07 +0100

Αυτή δεν είναι η ιστορία μου. Δεν είμαι σίγουρη ότι θέλω να μοιραστώ αυτή ή τα συναισθήματά μου με αγνώστους σε μια ιστοσελίδα. Θα φαινόμουν κάπως ψεύτικη – ψεύτικη και απεγνωσμένη για προσοχή. Αυτό είναι απλώς κάτι που θέλω να πω, και η ιστοσελίδα σας δεν έχει διεύθυνση για να στείλω γράμμα.

Αναρωτηθήκατε ποτέ, τότε που σκεφτόσαστε ένα όνομα για τον Οργανισμό σας, αν το να μιλά κάποιος ανοιχτά είναι το καλύτερο που μπορεί να κάνει; Όταν κάποιος λέει κάτι σε κάποιον, αυτό γίνεται πιο αληθινό. Γιατί να παίρνεις κάτι που εύχεσαι να μην είχε συμβεί ποτέ και να το αναβιώνεις ξανά και ξανά στο μυαλό όλων όσοι γνωρίζεις; Ποτέ δεν θα

πω σε κάποιον την ιστορία μου, που σημαίνει ότι δεν θα αποδοθεί δικαιοσύνη, ούτε θα επιβληθεί τιμωρία σ' αυτούς που την αξίζουν. Μερικές φορές είναι δύσκολο να αποδεχτείς αυτή τη σκέψη. Ωστόσο, είναι μικρό το τίμημα αν θες να μην περάσεις την υπόλοιπη ζωή σου ως θύμα στα μάτια των άλλων.

Συγγνώμη, ως επιζήσας. Αν και αυτή η λέξη με κάνει να νιώθω άβολα. Σε καμία περίπτωση δεν προσπάθησε κάποιος να με σκοτώσει. Επιζήσαντες είναι αυτοί που επιβιώνουν από ένα αεροπορικό δυστύχημα ή από μια πυρηνική έκρηξη: από καταστάσεις στις οποίες ο θάνατος όσων εμπλέκονται είναι κάτι το αναμενόμενο. Αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις ο βιασμός δεν απειλεί τη ζωή του θύματος, οπότε η αίσθηση του σπάνιου επιτεύγματος που αποπνέει η λέξη «επιζήσας» φαντάζει συγκαταβατική, ένα είδος απατηλής παρηγοριάς.

Όταν επισκέφτηκα για πρώτη φορά την ιστοσελίδα σας, έλπιζα να διαβάσω κάτι που θα με έκανε να νιώσω καλύτερα, αλλά συνέβη το αντίθετο. Γιατί σχεδόν όλοι οι χρήστες χρησιμοποιούν το ίδιο λεξιλόγιο: προχωρώ, μιλώ και θεραπεύομαι, βρίσκω ξανά το χαμόγελό μου, αναγεννιέμαι μέσ' από τις στάχτες μου κ.λπ.; Μου θυμίζουν κακό heavy metal. Κανείς δεν περιμένει να ξεπεράσει ποτέ αυτό που του συνέβη, ωστόσο δεν το παραδέχονται.

Αυτό θα ακουστεί άσχημο, αλλά στην πραγματικότητα ζηλεύω τις γυναίκες που αναρτούν τις ιστορίες τους στην ιστοσελίδα σας: αυτές με τον αδιάφορο, απαιτητικό φίλο, αυτές που μέθυσαν στο πρώτο ραντεβού. Τουλάχιστον γνωρίζουν ακριβώς τι τους συνέβη. Ο δικός μου βιαστής

ήταν κάποιος που δεν είχα δει ποτέ μου και δεν ξαναείδα από τότε, κάποιος που με απήγαγε μέρα μεσημέρι και γνώριζε τα πάντα για μένα: το όνομά μου, το επάγγελμά μου, τη διεύθυνσή μου. Δεν ξέρω πώς τα γνώριζε όλα αυτά. Δεν ξέρω γιατί επέλεξε εμένα, πού με πήγε και ποιοι ήταν όλοι οι άλλοι. Δεν θα μπω σε περισσότερες λεπτομέρειες. Ίσως, αν το έκανα, να καταλαβαίνατε γιατί υποστηρίζω τόσο σθεναρά αυτό που θα πω παρακάτω.

Στη σελίδα «Τι είναι βιασμός» της ιστοσελίδας σας, παραθέτετε διάφορους ορισμούς. Σύμφωνα με τον τελευταίο, «βιασμός είναι κάθε σεξουαλική συμπεριφορά που εμπεριέχει εκφοβισμό». Και συνεχίζετε: «Δεν είναι απαραίτητη η σωματική επαφή – μερικές φορές ένα ανάρμοστο βλέμμα ή σχόλιο είναι αρκετό για να νιώσει μια γυναίκα πως την έχουν βιάσει». Όταν το διάβασα, θέλησα να χτυπήσω αυτόν που το έγραψε.

Ξέρω ότι δεν θα εγκρίνετε την ιστορία μου ούτε εμένα, αλλά εγώ θα σας την πω. Νομίζω πως είναι σημαντικό να τονίσω ότι δεν έχουν όλα τα θύματα βιασμού την ίδια νοοτροπία, το ίδιο λεξιλόγιο και την ίδια συμπεριφορά.

Ν.Τζ.

2006

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Δευτέρα 3 Απριλίου

ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ να σου εξηγήσω, αν ήσουν εδώ να μ' ακούσεις. Αθετώ την υπόσχεσή μου σ' εσένα, τη μοναδική που μου ζήτησες να δώσω. Είμαι σίγουρη πως θυμάσαι. Η φωνή σου ήταν σοβαρή όταν μου είπες: «Θέλω να μου υποσχεθείς κάτι».

«Τι;» ρώτησα και στηρίχτηκα στον αγκώνα μου, καίγοντας το δέρμα μου στο κίτρινο νάilon σεντόνι από την αγωνία μου ν' ακούσω τι θα πεις. Ήθελα πολύ να σου κάνω το χατίρι. Ζητάς πάντα τόσο λίγα και διαρκώς ψάχνω διακριτικά τρόπους για να σου δίνω περισσότερα. «Ό,τι θες!» είπα, γελώντας επίτηδες ζωηρά. Η υπόσχεση είναι ίδια με τον όρκο και ήθελα να υπάρχουν όρκοι που να μας δένουν.

Ο ενθουσιασμός μου σε έκανε να χαμογελάσεις, αλλά όχι για πολύ. Είσαι τόσο σοβαρός όταν είμαστε στο κρεβάτι. Το θεωρείς τραγικό που πρέπει να φύγεις λίγο μετά κι έτσι δείχνεις πάντα σαν να επέρχεται καταστροφή. Συνήθως κλαίω όταν φεύγεις –όχι, δεν σου το έχω πει ποτέ, γιατί δεν θέλω να σε στενοχωρήσω περισσότερο–, αλλά όσο είμαστε μαζί στο δωμάτιό μας, νιώθω σαν να έχω πάρει ισχυρό

ναρκωτικό. Μου φαίνεται αδιανόητο ότι θα χωρίσουμε, ότι θα τελειώσει η στιγμή. Και κατά κάποιον τρόπο δεν τελειώνει. Όταν γυρίζω σπίτι, όταν φτιάχνω μακαρονάδα στην κουζίνα μου ή σκαλίζω ρωμαϊκά γλυπτά στο εργαστήριό μου, δεν βρίσκομαι στ' αλήθεια εκεί. Βρίσκομαι ακόμα στο δωμάτιο αριθμός έντεκα του *Traveltel*, με το τραχύ, συνθετικό χαλί στο χρώμα της σκουριάς που δίνει την αίσθηση βούρτσας κάτω από τα πέλματα και τα ενωμένα μονά κρεβάτια με τα λεπτά πορτοκαλιά στρώματα από αφρολέξ που μοιάζουν περισσότερο με το υλικό που κάλυπτε το δάπεδο στο γυμναστήριο του σχολείου μου.

Το δωμάτιό μας. Ήμουν σίγουρη πως σε αγαπούσα, ότι δεν ήταν απλώς ξεμυάλισμα ή σωματική έλξη, όταν σε άκουσα να λες στον ρεσεψιονίστ: «Όχι, χρειαζόμαστε το δωμάτιο έντεκα, όπως την προηγούμενη φορά. Χρειαζόμαστε κάθε φορά το ίδιο δωμάτιο». «Χρειαζόμαστε», όχι «θέλουμε». Για σένα τίποτα δεν είναι τυχαίο. Ποτέ δεν ξαπλώνεις στον ξεθωριασμένο, αφράτο καναπέ, ούτε βγάζεις τα παπούτσια σου για να ανεβάσεις πάνω τα πόδια σου. Κάθεσαι με ίσια την πλάτη, ντυμένος, μέχρι να έρθει η ώρα να πέσουμε στο κρεβάτι.

Αργότερα, όταν μείναμε μόνοι, είπες: «Φοβάμαι πως θα είναι άσχημο να συναντιόμαστε σε ένα άθλιο ξενοδοχείο. Τουλάχιστον, αν έχουμε πάντα το ίδιο δωμάτιο, θα νιώθουμε πιο άνετα». Τα επόμενα δεκαπέντε λεπτά μου ζητούσες συγγνώμη που δεν μπορούσες να με πας κάπου πιο όμορφα. Ακόμα και τότε –πόσο καιρό γνωριζόμαστε; Τρεις εβδομάδες;– ήξερα πως δεν έπρεπε να προτείνω να μοιραζόμαστε το κόστος του δωματίου.

Θυμάμαι σχεδόν όλα όσα μου έχεις πει τον τελευταίο χρόνο. Ίσως αν καταφέρω να θυμηθώ τη σωστή φράση, την κρίσιμη ατάκα, να οδηγηθώ στην αγκαλιά σου. Δεν το πιστεύω στ' αλήθεια αυτό, αλλά το σκέφτομαι συχνά, για κάθε ενδεχόμενο.

«Λοιπόν;» σκουντηξα τον ώμο σου με το δάχτυλό μου. «Έχεις μπροστά σου μια γυμνή γυναίκα, έτοιμη να σου υποσχεθεί τα πάντα, και την αγνοείς;»

«Μιλώ σοβαρά, Ναόμι».

«Το ξέρω. Συγγνώμη».

Σου αρέσει να κάνεις τα πάντα αργά, ακόμα και το να μιλάς. Θυμώνεις όταν σε πιέζω. Δεν νομίζω πως σε έχω κάνει ποτέ να γελάσεις, ούτε και σ' έχω δει ποτέ να γελάς, αν και συχνά μιλάς για αστεία πράγματα – στην παμπ με τον Σον και τον Τόνι. «Γέλασα μέχρι δακρύων», λες. «Γέλασα τόσο πολύ, που δάκρυσα».

«Ξέρεις πού μένω;» γύρισες και με ρώτησες.

Κοκκίνισα. Να πάρει, αποκαλύφθηκα. Κατάλαβες ότι είχα πάθει εμμονή μαζί σου, ότι συγκέντρωνα όσες πληροφορίες μπορούσα. Όλη την εβδομάδα σκεφτόμουν τη διεύθυνσή σου, μερικές φορές την έλεγα και δυνατά ή τραγουδιστά την ώρα που εργαζόμουν.

Με είδες να τη γράφω την προηγούμενη φορά, ε; Στο έντυπο του ξενοδοχείου. Σε είδα που κοιτούσες.

«Τσάπελ Λέιν, αριθμός τρία, Σπίλιγκ. Συγγνώμη. Θα προτιμούσες να μην ήξερα;»

«Θα προτιμούσα», είπες. «Επειδή θέλω να είμαι απόλυτα ασφαλής. Σου το είπα από την αρχή αυτό». Εκείνη τη στιγμή ανακάθισες κι εσύ και φόρεσες τα γυαλιά σου. «Δεν

θέλω να τελειώσει. Θέλω να κρατήσει πολύ η σχέση μας, όσο το δυνατόν περισσότερο. Πρέπει να είναι εκατό τοις εκατό ασφαλής, ένα εντελώς ξεχωριστό κομμάτι της ζωής μου».

Κατάλαβα αμέσως και έγνεψα. «Μα... τώρα γνωρίζει κι ο ρεσεψιονίστ στο *Traveltel* τη διεύθυνσή σου», είπα. «Τι θα γίνει αν σου στείλει κανέναν λογαριασμό ή κάτι τέτοιο;»

«Γιατί να το κάνει; Πάντα πληρώνω όταν φεύγουμε».

Γίνεται πιο εύκολο όταν ακολουθείς μια διαδικασία πριν φύγεις, μια μικρή τελετουργία που θέτει τα όρια ανάμεσα σε αυτή και την άλλη σου ζωή; Εύχομαι να είχα κι εγώ μια διαδικασία να διεκπεραιώσω κάθε φορά που χωρίζαμε. Εγώ διανυκτερεύω πάντα στο ξενοδοχείο –αν και σε αφήνω να πιστεύεις ότι το κάνω κάποιες φορές και όχι κάθε φορά– και φεύγω με ζωηρό βήμα από το *Traveltel* το επόμενο πρωί, χαμογελώντας βιαστικά στον ρεσεψιονίστ. Έτσι μου φαίνεται πιο ανεπίσημο, πιο γρήγορο κι εύκολο.

«Δεν θα μου στείλουν κανένα χαρτί», είπες. «Τέλος πάντων, η Τζούλιετ δεν ανοίγει τη δική της αλληλογραφία, πόσω μάλλον τη δική μου». Παρατήρησα ένα μικρό τρέμουλο στο πιγούνι σου, ένα σφίξιμο στα χείλη σου. Αυτό συμβαίνει κάθε φορά που αναφέρεις την Τζούλιετ. Συλλέγω πληροφορίες και γι' αυτήν, αν και εύχομαι να μην το έκανα. Πολλές από αυτές περιλαμβάνουν τη φράση «πόσω μάλλον»: δεν ξέρει πώς ν' ανοίγει υπολογιστή, πόσω μάλλον να χρησιμοποιεί το Διαδίκτυο. Ποτέ δεν απαντά στο τηλέφωνο, πόσω μάλλον να καλέσει κάποιον.

Μοιάζει με φρικιό, θέλησα να πω πολλές φορές, αλλά συγκρατήθηκα. Δεν πρέπει να αφήνω τη ζήλια μου να με κάνει κακιά.

Με φίλησες απαλά πριν πεις: «Δεν πρέπει ποτέ να έρθεις σπίτι μου ή να με πάρεις στο σταθερό. Αν σε έβλεπε η Τζούλιετ, αν το μάθαινε με αυτό τον τρόπο, θα γινόταν ράκος». Μ' αρέσει ο τρόπος που μιλάς. Ο λόγος σου είναι πιο ποιητικός, πιο μεγαλοπρεπής από τον δικό μου. Όλα όσα λέω εγώ είναι γεμάτα βαρετές λεπτομέρειες. Κοιτούσες πίσω μου και γύρισα, περιμένοντας από το ύφος σου να δω κάποια οροσειρά κρυμμένη μέσα σε άσπρα σύννεφα αντί για την μπεζ πλαστική τσαγιέρα με την ετικέτα «Υπηρεσίες Traveltel», αυτήν που χρησιμοποιούμε για να φτιάχνουμε το ζεστό τσάι μας.

Τι κοιτάζεις τώρα; Πού ταξιδεύεις;

Ήθελα να σου ζητήσω περισσότερες λεπτομέρειες. Τι εννοούσες όταν είπες ότι η Τζούλιετ θα γινόταν ράκος; Θα κατέρρεε πέφτοντας στα πατώματα, θα πάθαινε αμνησία, θα γινόταν βίαιη; Οι άνθρωποι καταρρέουν με πολλούς τρόπους, και ποτέ δεν κατάλαβα αν φοβάσαι τη γυναίκα σου ή φοβάσαι γι' αυτήν. Αλλά το ύφος σου ήταν σοβαρό και ήξερα ότι είχες κι άλλα να πεις. Δεν ήθελα να σε διακόψω.

«Δεν είναι μόνο αυτό», μουρμούρισες, τσαλακώνοντας την κουβέρτα με τους ρόμβους ανάμεσα στα δάχτυλά σου. «Είναι αυτή. Δεν αντέχω στη σκέψη να τη δεις».

«Γιατί;» Ένωσα ότι θα ήταν αγένεια εκ μέρους μου να σου πω ότι δεν χρειαζόταν να ανησυχείς γι' αυτό. Φαντάστηκες μήπως ότι θα ήμουν περίεργη, ότι θα καιγόμουν να δω με ποια ήσουν παντρεμένος; Ακόμα και τώρα, τρέμω στην ιδέα να δω την Τζούλιετ. Μακάρι να μην ήξερα ούτε το όνομά της. Θα προτιμούσα να την έχω στο μυαλό μου σαν κάτι άυλο. Ιδανικά, θα ήθελα να αναφέρεσαι σ' εκείνη με τη

λέξη «αυτή»· ίσως έτσι να ζήλευα λιγότερο. Αλλά φυσικά δεν μπορούσα να σ' το πω αυτό όταν πρωτογνωριστήκαμε, έτσι δεν είναι; «Μη μου πεις το όνομα της γυναίκας σου, γιατί νομίζω πως θα σε ερωτευτώ και δεν θα αντέχω να μαθαίνω τίποτα γι' αυτήν».

Αμφιβάλλω αν θα μπορούσες να φανταστείς πόσο βασανίζομαι όταν έπεφτα στο κρεβάτι τον τελευταίο χρόνο και σκεφτόμουν ότι η Τζούλιετ θα ήταν ξαπλωμένη αυτή τη στιγμή δίπλα στον Ρόμπερτ. Δεν είναι το γεγονός ότι εκείνη ξαπλώνει δίπλα σου που με κάνει να πονάω και σφίγγει τα σωθικά μου, είναι η σκέψη ότι το θεωρεί δεδομένο, ρουτίνα. Δεν βασανίζω τον εαυτό μου με το να σκέφτομαι ότι φιλιέστε και κάνετε έρωτα· αντίθετα, φαντάζομαι την Τζούλιετ στη δική της πλευρά στο κρεβάτι να διαβάζει ένα βιβλίο –κάτι βαρετό για κάποιο μέλος της βασιλικής οικογένειας ή για τη φροντίδα των φυτών– και να μη σηκώνει καν το βλέμμα την ώρα που μπαίνεις στο δωμάτιο. Δεν σε παρατηρεί που γδύνεσαι, που πέφτεις στο κρεβάτι δίπλα της. Φοράς πιζάμες; Δεν μπορώ να σε φανταστώ με τίποτα. Τέλος πάντων, ό,τι και να φοράς, η Τζούλιετ το έχει συνηθίσει μετά από τόσα χρόνια γάμου. Δεν το βλέπει σαν κάτι θεσπέσιο· είναι απλώς ακόμα μία βαρετή, συνηθισμένη βραδιά στο σπίτι. Δεν υπάρχει κάτι συγκεκριμένο που να θέλει ή να πρέπει να σου πει. Αφοσιώνεται στην ιστορία του διαζυγίου του πρίγκιπα Άντριου και της Φέργκι ή στο πώς να ποτίζει έναν κάκτο. Όταν τα βλέφαρά της αρχίζουν να βαραίνουν, πετάει το βιβλίο της στο πάτωμα και σου γυρνά την πλάτη, δίχως καν να σε καληνυχτίσει.

Θέλω κι εγώ την ευκαιρία να σε θεωρήσω δεδομένο. Αν και αυτό δεν θα συμβεί ποτέ.

«Γιατί δεν θες να τη δω, Ρόμπερτ;» ρώτησα. Έδειχνες σαν να είχες κολλήσει σε μια σκέψη, σαν να είχες παγιδευτεί κάπου μέσα στο κεφάλι σου. Είχες αυτό το γνώριμο ύφος: ήσουν συνοφρυωμένος και έσφιγγες το πιγούνι. «Συμβαίνει κάτι... μαζί της;» Αν ήταν κάποιος άλλος, μπορεί να πρόσθετα: «Ντρέπεσαι μήπως γι' αυτήν;» αλλά τα τρία τελευταία χρόνια δεν έχω καταφέρει να προφέρω τη λέξη «ντροπή». Δεν θα το καταλάβεις, επειδή δεν σου το είπα ποτέ. Υπάρχουν κάποια πράγματα που θα προτιμούσα να μη σου πω.

«Η Τζούλιετ δεν είχε εύκολη ζωή», είπες. Ο τόνος σου ήταν αμυντικός, σαν να την προσέβαλα. «Θέλω να με σκέφτεσαι όπως είμαι όταν βρίσκομαι μαζί σου, εδώ. Όχι σε αυτό το σπίτι μαζί της. Το μισώ αυτό το γαμημένο σπίτι! Όταν παντρευτούμε, θα μας αγοράσω καινούριο». Θυμάμαι να χασκογελάω όταν το είπες αυτό, διότι είχα δει πρόσφατα μια ταινία όπου ο άντρας πηγαίνει τη γυναίκα του να δει το σπίτι που σχεδίασε και έχτισε γι' αυτήν. Είναι τεράστιο και πανέμορφο και τυλιγμένο με έναν πελώριο κόκκινο φιόγκο. Όταν παίρνει τα χέρια του από τα μάτια της και λέει «Έκπληξη!» η γυναίκα τον παρατάει σύξυλο· έχει θυμώσει που δεν ζήτησε τη γνώμη της και την έφερε προτελεσμένου.

Τρελαίνομαι όταν παίρνεις αποφάσεις για λογαριασμό μου. Θέλω να νιώθεις κτητικά απέναντί μου. Θέλω πράγματα επειδή τα θες κι εσύ. Εκτός από την Τζούλιετ. Λες ότι δεν τη θες, αλλά δεν είσαι ακόμα έτοιμος να την αφήσεις. Δεν είναι «αν», είναι «όταν», λες. Αλλά όχι ακόμα. Δυσκολεύομαι να το κατανοήσω.

Σου χάιδεψα το χέρι. Κάθε φορά που σε άγγιζα, μού-
διαζα, ένιωθα πως θα λιποθυμούσα, κι εκείνη τη στιγμή με
κυρίευσαν οι τύψεις, γιατί υποτίθεται πως κάναμε σοβαρή
κουβέντα κι εγώ σκεφτόμουν το σεξ. «Υπόσχομαι να κρα-
τήσω τις αποστάσεις», είπα, ξέροντας ότι θες να έχεις πάντα
τον έλεγχο, ότι δεν μπορείς διαφορετικά. Αν παντρευτούμε
ποτέ –όταν παντρευτούμε– θα σε αποκαλώ τρυφερά «φρι-
κίο» κι εσύ θα γελάς. «Μην ανησυχείς». Σήκωσα ψηλά το
χέρι μου. «Στον λόγο της τιμής μου. Ποτέ δεν θα εμφανιστώ
ξαφνικά στο σπίτι σου».

Κι ωστόσο, βρίσκομαι εδώ, παρκαρισμένη ακριβώς απέ-
ναντι. Πες μου όμως εσύ: Τι επιλογή έχω; Αν είσαι εδώ, θα
ζητήσω συγγνώμη και θα σου πω πόσο ανησύχησα και ξέρω
ότι θα με συγχωρέσεις. Αν είσαι εδώ, ίσως να μη με νοιά-
ξει αν θα με συγχωρέσεις. Έχουν περάσει πάνω από τρεις
μέρες, Ρόμπερτ. Αρχίζω να τρελαίνομαι, ξέρεις.

Όταν έστριψα στο στενό σου, το πρώτο που είδα ήταν το
κόκκινο φορτηγό σου, παρκαρισμένο στο τέρμα του γκαζόν,
πίσω από τα λιγοστά σπίτια, εκεί όπου ο δρόμος στενεύει
και γίνεται μονοπάτι. Ένιωσα ένα φούσκωμα στο στήθος,
σαν να είχα εισπνεύσει ήλιο, όταν διάβασα το όνομά σου
στο πλάι του φορτηγού. Πάντα μου λες να μην το αποκαλώ
«φορτηγάκι», έτσι δεν είναι; Δεν δεχόσουν το παρατσούκλι
Κόκκινος Φορτηγατζής, παρόλο που προσπάθησα αρκετές
φορές να σ' το κολλήσω. *Ρόμπερτ Χάγουορθ*, έγραφε με
μεγάλα μαύρα γράμματα. Λατρεύω το όνομά σου.

Ήταν το φορτηγό που είχες πάντα, αλλά έδειχνε

μεγαλύτερο έτσι παρκαρισμένο στην άκρη του γρασιδιού, στριμωγμένο ανάμεσα στα σπίτια και τα χωράφια· με το ζόρι χωρούσε. Στην αρχή σκέφτηκα ότι αυτό δεν είναι πολύ βολικό μέρος για να ζει ένας οδηγός φορτηγού. Θα είναι εφιαλτικό να κάνεις τόσες μανούβρες για να βγεις στον κεντρικό δρόμο.

Έπειτα σκέφτηκα ότι ήταν Δευτέρα. Το φορτηγό σου δεν θα έπρεπε να βρίσκεται εδώ. Θα έπρεπε να είσαι στη δουλειά, να το οδηγείς. Τώρα έχω αρχίσει να ανησυχώ στ' αλήθεια, υπερβολικά πολύ για να φοβηθώ –από τη θέα του σπιτιού σου, του σπιτιού που μοιράζεσαι μαζί της, με την Τζούλιετ– και να γυρίσω σπίτι προσποιούμενη ότι μάλλον όλα είναι καλά.

Ήξερα ότι το σπίτι σου ήταν στον αριθμό τρία και υποθέτω πως φανταζόμουν ότι τα νούμερα θα έφταναν μέχρι το είκοσι ή το τριάντα, όπως συμβαίνει στους περισσότερους δρόμους, αλλά το δικό σου είναι το τρίτο και τελευταίο. Τα πρώτα δύο είναι αντικριστά το ένα στο άλλο, πιο κοντά στον κεντρικό δρόμο και την μπρασερί *Old Chapel* στη γωνία. Το σπίτι σου στέκει μονάχο του λίγο παρακάτω, προς τα χωράφια στο τέρμα του δρόμου, και το μόνο που βλέπω από εδώ είναι ένα κομμάτι της στέγης από σχιστόλιθο και έναν μακρύ, πέτρινο τοίχο με ένα μόνο μικρό παράθυρο επάνω δεξιά: ίσως ένα μπάνιο ή μια αποθήκη.

Μόλις έμαθα κάτι καινούριο για σένα. Επέλεξες να αγοράσεις το είδος του σπιτιού που εγώ δεν θα αγόραζα ποτέ, ένα σπίτι με την πρόσοψη στην πίσω πλευρά, που δεν φαίνεται από τον δρόμο. Δεν δείχνει φιλόξενο. Το ξέρω ότι έτσι αποφεύγεις τα αδιάκριτα βλέμματα, και είναι λογικό

το σπίτι να έχει πρόσβαση στην όμορφη θέα, αλλά πάντα θεωρούσα τα σπίτια σαν το δικό σου κάπως άσχημα, σαν να γυρίζουν την πλάτη τους στον κόσμο. Η Ιβόν συμφωνεί· το ξέρω γιατί περνάμε από ένα παρόμοιο σπίτι καθ' οδόν για το σουπερ μάρκετ. «Τέτοια σπίτια είναι για ερημίτες και άξεστους», είπε η Ιβόν την πρώτη φορά που το είδαμε.

Ξέρω τι θα έλεγε για τον αριθμό τρία της Τσάπελ Λέιν αν ήταν εδώ: «Αυτός που το έχει είναι σαν να λέει: “Μην έρθεις ποτέ σπίτι μου”. Και φυσικά έτσι είναι!» Κάποτε μιλούσα στην Ιβόν για σένα, αλλά σταμάτησα όταν εκνευρίστηκες και είπες ότι ήταν ειρωνική και ζηλιάρα. Αυτή ήταν η μόνη φορά που είπες κάτι το οποίο με στενοχώρησε. Σου είπα ότι ήταν η καλύτερή μου φίλη από το σχολείο. Και ναι, είναι λίγο ειρωνική, αλλά με την καλή έννοια, με την έννοια που σε κάνει να ευθυμείς κατά κάποιον τρόπο.

Είναι ντόμπρα και αθυρόστομη, και θεωρεί ότι πρέπει να αντιμετωπίζουμε με χιούμορ τα πάντα, ακόμα και τα δυσάρεστα. Ακόμα και όταν υποφέρεις επειδή αγαπάς έναν παντρεμένο που δεν μπορείς να έχεις δικό σου· η Ιβόν πιστεύει ότι αυτό ειδικά πρέπει να το αντιμετωπίζουμε με περισσότερο χιούμορ και χάρη στην ελαφρότητά της δεν έχω τρελαθεί ακόμα.

Όταν κατάλαβες ότι πληγώθηκα με τα σχόλιά σου για εκείνη, με φίλησες και είπες: «Θα σου πω κάτι που διάβασα κάποτε σε ένα βιβλίο, κάτι που έκανε τη ζωή μου πιο εύκολη από τότε: Βλάπτουμε τον εαυτό μας και τους άλλους όχι μόνο όταν εμείς προσβάλλουμε, αλλά και όταν οι άλλοι μας προσβάλλουν. Καταλαβαίνεις τι λέω;» Έγνεψα καταφατικά, αν και δεν είχα καταλάβει ακριβώς.

Δεν σου το είπα ποτέ, αλλά επανέλαβα το απόφθεγμα σου στην Ιβόν, δίχως φυσικά να της πω με ποια αφορμή ειπώθηκε. Της είπα ότι μου είπες κάτι άλλο που με πλήγωσε, κάτι άσχετο μ' εκείνη. «Απίστευτα βολικό», είπε χασκογελώντας. «Για να καταλάβω λοιπόν: είσαι το ίδιο ένοχη όταν αγαπάς έναν βλάκα όσο όταν είσαι ο ίδιος βλάκας. Σ' ευχαριστούμε, μεγάλε σοφέ, που το μοιράστηκες μαζί μας».

Ανησυχώ πολύ για το τι θα συμβεί στον γάμο μας, όταν τελικά παντρευτούμε. Δεν μπορώ να σας φανταστώ να κουβεντιάσετε φυσιολογικά με την Ιβόν. Πιστεύω ότι στο τέλος εκείνη θα ειρωνεύεται κι εσύ θα σιωπάς.

Τηλεφώνησε σπίτι σου χτες. Εγώ την έβαλα να το κάνει, την ikέτεψα, δεν την άφησα σε ησυχία μέχρι να συμφωνήσει. Αρρωσταίνω στη σκέψη πως άκουσε τη φωνή της γυναίκας σου. Είναι ένα βήμα πιο κοντά σ' αυτό που δεν θέλω να αντιμετωπίσω, τη φυσική ύπαρξη της Τζούλιετ σε αυτό τον κόσμο. Υπάρχει. Αν δεν υπήρχε, εσύ κι εγώ θα μέναμε ήδη μαζί. Θα ήξερα πού ήσουν.

Η Τζούλιετ ακούστηκε σαν να έλεγε ψέματα. Αυτό είπε η Ιβόν.

Μπροστά από το πίσω μέρος του σπιτιού σου, υπάρχει ένας πέτρινος τοίχος με μια καφετιά ξύλινη αυλόπορτα. Αριθμός δεν υπάρχει πουθενά· καταλαβαίνω ότι είναι το σπίτι σου μόνο με την εις άτοπον απαγωγή. Βγαίνω από το αυτοκίνητό μου και παραπατάω λιγάκι, λες και έχω να περπατήσω μήνες. Φυσάει πολύ, αλλά ο ήλιος λάμπει. Μισοκλείνω τα μάτια. Νιώθω σαν να φωτίζεται ο δρόμος, θαρρείς και η φύση με αυτό τον τρόπο λέει: «Να, εδώ μένει ο Ρόμπερτ».

Η αυλόπορτα είναι ψηλή, φτάνει μέχρι τους ώμους μου.

Ανοίγει τρίζοντας και μπαίνω μέσα. Στέκομαι σε ένα βρόμικο μονοπάτι γεμάτο κλαδάκια και κοιτάζω τον κήπο σου. Σε μια γωνιά υπάρχει πεταμένη μια παλιά μπανιέρα με δύο ρόδες ποδηλάτου μέσα, δίπλα σε έναν σωρό από πατημένα χαρτόκουτα. Το γρασίδι έχει κίτρινα μπαλώματα. Τα ζιζάνια είναι περισσότερα από τα φυτά. Είναι εμφανές ότι κάποτε υπήρχαν παρτέρια ανάμεσα στο παρατημένο γρασίδι, αλλά τώρα επικρατεί ένα καφετί χάος. Αυτό που βλέπω με κάνει έξαλλη. Με την Τζούλιετ. Εσύ σκίζεσαι στη δουλειά, μερικές φορές δουλεύεις ακόμα και επτά μέρες την εβδομάδα. Εσύ δεν έχεις χρόνο να φροντίζεις τον κήπο, εκείνη όμως έχει. Δεν δουλεύεις από τότε που παντρευτήκατε και παιδιά δεν έχετε. Τι κάνει όλη μέρα;

Κατευθύνομαι προς την εξώπορτα, περνώντας από το πλάι του σπιτιού και ένα μικρό, ψηλό παράθυρο. Ω Θεέ μου, δεν πρέπει να σε σκέφτομαι παγιδευμένο μέσα. Αλλά αποκλείεται. Είσαι μεγάλος, βαρύς, δύο μέτρα άντρας. Η Τζούλιετ δεν θα μπορούσε να σε κλείσει πουθενά. Εκτός και αν... Αλλά δεν πρέπει να κάνω τέτοιες γελοίες σκέψεις.

Αποφάσισα να είμαι τολμηρή και αποτελεσματική. Τρία χρόνια πριν ορκίστηκα πως δεν θα φοβηθώ ξανά τίποτα και κανέναν. Θα πάω αμέσως στην εξώπορτα, θα χτυπήσω το κουδούνι και θα κάνω τις ερωτήσεις που πρέπει να κάνω. Το σπίτι σου, διαπιστώνω όταν κάνω τον γύρο, είναι αγροτόσπιτο, μακρύ και χαμηλό. Εξωτερικά δείχνει παρατημένο εδώ και δεκαετίες. Η πράσινη πόρτα έχει ξεθωριάσει και όλα τα παράθυρα είναι τετράγωνα και μικρά, με τζάμια χωρισμένα σε ρόμβους από ράβδους μολύβδου. Έχεις ένα μεγάλο δέντρο. Τέσσερα ακανόνιστου μήκους σκοινιά

κρέμονται από το πιο χοντρό κλαδί. Μήπως κρατούσαν κάποτε μια κούνια; Το γρασίδι εδώ μπροστά κατηφορίζει και πιο πέρα η θέα κόβει την ανάσα. Διακρίνω τουλάχιστον τέσσερα καμπαναριά. Τώρα ξέρω τι σε τράβηξε σ' αυτό το σπίτι με τη γυρισμένη πλάτη. Βλέπω μέχρι το Κάλβερ Βάλεϊ, με το φιδωτό ποτάμι που φτάνει ως το Ρόντεσλι. Αναρωτιέμαι αν με κιάλια θα μπορούσα να δω και το σπίτι μου.

Περνώντας από το παράθυρο, μπήκα στον πειρασμό και κοίταξα μέσα. Ενθουσιάζομαι. Το δωμάτιο είναι δικό σου, βλέπω τα πράγματά σου. Κολλάω το πρόσωπό μου στο τζάμι και σκιάζω τα μάτια μου με τα χέρια μου. Το καθιστικό. Άδειο. Περίεργο. Πάντα φανταζόμουν σκούρα χρώματα στους τοίχους, αντίγραφα έργων ζωγραφικής σε ξύλινες κορνίζες: Γκέινσμπορο, Κόνσταμπλ, τέτοια. Αλλά οι τοίχοι είναι λευκοί, ανόμοιοι, και ο μόνος πίνακας απεικονίζει έναν ατημέλητο άντρα με καφετί καπέλο ο οποίος παρακολουθεί ένα αγόρι που παίζει φλάουτο. Ένα απλό κόκκινο χαλί καλύπτει το μεγαλύτερο μέρος του πατώματος, κακή απομίμηση ξύλου.

Το δωμάτιο είναι τακτοποιημένο, σε αντίθεση με τον κήπο. Υπάρχουν πολλά διακοσμητικά, πάρα πολλά, τοποθετημένα με τάξη. Καλύπτουν κάθε επιφάνεια. Τα περισσότερα είναι κεραμικά σπιτάκια. Τι παράξενο· δεν μπορώ να σε φανταστώ να μένεις σε ένα σπίτι γεμάτο τέτοια μπιχλιμπίδια. Συλλογή είναι; Όταν ήμουν έφηβη, η μαμά μου προσπάθησε να με πείσει να κάνω συλλογή από κεραμικές φηγούρες. Όχι, ευχαριστώ, δεν θα πάρω, της είπα. Με ενδιέφεραν πολύ περισσότερο οι αφίσες του Τζορτζ Μάικλ και του Άντριου Ρίτζλεϊ.

Κατηγορώ την Τζούλιετ που μετέτρεψε το καθιστικό

σου σε μουσείο, όπως την κατηγορώ και για την απομίμηση ξύλου στο πάτωμα. Όλα τα άλλα στο δωμάτιο είναι ανεκτά: ο σκούρος μπλε καναπές με την ασορτί πολυθρόνα, οι απλές που περιβάλλονται από γύψινα ημικύκλια για να μη φαίνεται η λάμπα, το ξύλινο σκαμπό, επενδυμένο με δέρμα, η μετροταινία, το μικρό ημερολόγιο. Όλα δικά σου. Ξέρω ότι είναι παράλογη σκέψη, αλλά νιώθω να ταυτίζομαι με αυτά τα άψυχα αντικείμενα. Χαίρομαι. Στον έναν τοίχο υπάρχει ένα σκρίνιο με ακόμα περισσότερα κεραμικά σπιτάκια, μια σειρά από μικροσκοπικά σπίτια, τα πιο μικρά μέσα στο δωμάτιο. Από κάτω, ένα μεγάλο κερί στο χρώμα του μελιού που μοιάζει να μην έχει ανάψει ποτέ...

Όλα συμβαίνουν αστραπιαία και αναπάντεχα. Σαν να εξερράγη κάτι στον εγκέφαλό μου. Τινάζομαι από το παράθυρο, παραπατώντας και σχεδόν πέφτοντας, και τραβώ τη λαιμόκοψη της μπλούζας μου, γιατί αισθάνομαι ότι με πνίγει και δεν μπορώ να ανασάνω. Με το άλλο χέρι σκιάζω τα μάτια μου. Τρέμω σύγκορμη. Νιώθω ότι θα κάνω εμετό αν δεν πάρω σύντομα ανάσα. Χρειάζομαι απεγνωσμένα οξυγόνο.

Περιμένω να μου περάσει, αλλά χειροτερεύει. Μαύρες κηλίδες εμφανίζονται και εξαφανίζονται μπροστά στα μάτια μου. Ακούω τον εαυτό μου να βογκάει. Δεν μπορώ να σταθώ όρθια· χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια. Πέφτω στα τέσσερα, λαχανιασμένη, ιδρωμένη. Καμία σκέψη για σένα ή την Τζούλιετ. Νιώθω το γρασίδι παγωμένο στις παλάμες μου. Πρέπει να σταματήσω να το αγγίζω. Τραβώ τα χέρια μου και πέφτω μπροστά. Για λίγα δευτερόλεπτα μένω εκεί, ανίκανη να καταλάβω γιατί μου συνέβη αυτό.

Δεν ξέρω πόση ώρα μένω ακίνητη και ξέπνοη σε αυτή την

αναξιοπρεπή στάση – δευτερόλεπτα ή λεπτά. Δεν νομίζω πως είναι πάνω από μερικά λεπτά. Με το που νιώθω ότι μπορώ να κουνηθώ, σηκώνομαι όρθια και τρέχω προς την αυλόπορτα δίχως να κοιτάξω πάλι στο δωμάτιο. Και να 'θελα, δεν θα μπορούσα. Δεν ξέρω πώς το ξέρω, αλλά το ξέρω. Την αστυνομία. Πρέπει να πάω στην αστυνομία.

Τρέχω κατά μήκος της πλαϊνής πλευράς του σπιτιού, απλώνοντας τα χέρια προς την αυλόπορτα, θέλοντας να φτάσω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Κάτι τρομερό, σκέφτομαι. Είδα κάτι τρομερό από το παράθυρο, κάτι τόσο αδιανόητα τρομακτικό, που ξέρω πως δεν το φαντάστηκα. Κι ωστόσο, δεν μπορώ να προσδιορίσω τι ήταν.

Μια φωνή με σταματάει, μια γυναικεία φωνή. «Ναόμι!» φωνάζει. «Ναόμι Τζένκινς». Μου κόβεται η ανάσα. Τρομάζω όταν με φωνάζουν με το ονοματεπώνυμό μου.

Γυρίζω. Βρίσκομαι στην άλλη πλευρά του σπιτιού τώρα. Δεν υπάρχει περίπτωση από εκεί να δω μέσα από το παράθυρό σου. Αυτό φοβάμαι περισσότερο παρά τη γυναίκα που με φωνάζει, η οποία υποθέτω είναι η σύζυγός σου.

Μα δεν ξέρει το όνομά μου. Δε γνωρίζει την ύπαρξή μου. Εσύ κρατάς τις δύο ζωές σου χωριστά.

Έρχεται προς το μέρος μου. «Τζούλιετ», λέω, και τα χείλη της σφίγγουν στιγμιαία, σαν να καταπίνει ένα πικρό γέλιο. Την παρατηρώ από κοντά, όπως έκανα με τη μετροταινία, το κερί, τον πίνακα με τον άντρα και το αγόρι. Κι αυτή ανήκει σ' εσένα. Δίχως το εισόδημά σου, πώς θα ζούσε; Μάλλον θα έβρισκε άλλον άντρα να τη συντηρεί.

Νιώθω εξαντλημένη, ανεπαρκής, καθώς ρωτάω: «Πώς ξέρεις ποια είμαι;»